

WET van 8 juli 2003, houdende nieuwe regelen betreffende het internationale goederenverkeer (Wet Goederenverkeer).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat - in verband met de liberalisering van het handelsverkeer en de daaruit voortvloeiende geleidelijke opheffing der beperkingen in het internationale goederenverkeer - het wenselijk is nieuwe regelen betreffende het internationale goederenverkeer vast te stellen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

**Definities
Artikel 1**

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a beperking: invoer-en uitvoervergunningen, quota's, zoals vervat in wettelijke regelingen en bestuursbesluiten als bedoeld in de artikelen 3 tot en met 5 van deze wet;

- b. certificaat: een schriftelijk bewijs dat een goed of productieproces in overeenstemming is met een technisch voorschrift of standaard, uitgegeven door een erkende overheids- of particuliere instelling volgens een certificeringssysteem;
- c. Directeur: de Directeur van Handel en Industrie;
- d. dumping: het op de Surinaamse markt brengen van goederen voor een prijs beneden hun normale waarde, wanneer de prijs van het geëxporteerd goed lager is dan de vergelijkbare prijs die in gewone handelstransacties voor gelijksoortige goederen wordt toegepast met het oog op gebruik of verbruik in het land van uitvoer;
- e. exporteur: de natuurlijke of rechtspersoon, op wiens naam de uitvoer geschiedt of die daarvoor verantwoordelijk is;

- f. goederen: roerende lichamelijke zaken in de zin van artikel 565 van het Surinaams Burgerlijk Wetboek, met uitzondering van goud, edele metalen, betaalmiddelen, geldswaardige papieren, effecten en documenten, waarin vorderingen zijn belichaamd;
- g. Importeur: de natuurlijke of rechtspersoon, op wiens naam de invoer geschiedt of die daarvoor verantwoordelijk is;
- h. Invoer: het rechtsreeks uit het buitenland in het vrije verkeer brengen in Suriname van goederen, al dan niet na opslag in entrepôt, doorvoer naar andere landen daaronder begrepen, met uitzondering van rechtstreekse doorvoer per schip of luchtvaartuig, waarbij de goederen niet buiten het vervoermiddel worden gebracht en genoemde vervoermiddelen niet langer dan twaalf uren binnen Surinaams grondgebied verblijven;

- i. maatregelen: verboden of beperkingen op grond van deze wet;
- j. Minister: de Minister belast met de zorg voor de handel;
- k. Negatieve lijst; de lijst van goederen als bedoeld in artikel 3 lid 3 van deze wet;
- l. Orgaan: de instantie die op grond van deze wet of haar uitvoeringsregelingen belast is met bepaalde bevoegdheden;
- m. Regels van oorsprong: wettelijke regelingen en bestuursbesluiten, houdende algemene voorschriften ter vaststelling van het land van oorsprong van een goed;
- n. sanitaire en fytosanitaire maatregelen: alle maatregelen met betrekking tot:
 - a. het beschermen van de gezondheid van mens, dier en plant in Suriname tegen de risico's verbonden aan de intrede of verspreiding van ziekten of ziekteveroorzakende organismen;

b. het beschermen van de gezondheid van mens, dier en plant in Suriname tegen de risico's verbonden aan het gebruik van pesticiden, gifstoffen of ziekte veroorzakende organismen welke in voedselprodukten en drank kunnen voorkomen;

c. het beschermen van de volksgezondheid in Suriname tegen risico's verbonden aan ziekten welke voortgebracht worden door planten dieren of produkten daarvan alsmede tegen de risico's verbonden aan de intrede dan wel verspreiding van schadelijke organismen;

d. het voorkomen of beperken van andere schade in Suriname die veroorzaakt (kunnen) worden door de intrede of verspreiding van schadelijke organismen .

- o. standaarden: documenten, goedgekeurd door een erkende overheids – of particuliere instelling, die met het oog op een doorlopende toepassing, regels, richtlijnen of kenmerken vaststelt voor produkten, produktiemethodes of werkwijzen; standaarden zijn alszodanig niet bindend.
- p. technische voorschriften: dwingende regels inzake kenmerken van een produkt, een produktiemethode of een werkwijze op het gebied van bijvoorbeeld kwaliteit, resultaten, veiligheid en afmetingen;
- q. uitvoer: het brengen uit het vrije verkeer in Suriname, uitslag uit entrepôt ten uitvoer hieronder begrepen;
- r. vergunning: een besluit van een orgaan waarbij wordt toegestaan een bepaalde handeling te verrichten onder het in achtnemen van bepaalde voorwaarden;
- s. President De President van de Republiek Suriname

Algemene delegatiebepaling
Artikel 2

Onverminderd de bepalingen van deze wet, waarin een staatsbesluit is voorgeschreven, kunnen omtrent de in deze wet geregelde onderwerpen nadere regels bij of krachtens staatsbesluit worden vastgesteld.

Vrij verkeer van goederen
Artikel 3

1. Het goederenverkeer met het buitenland is vrij, behoudens het bepaalde in de leden 2 en 3.
2. Bij staatsbesluit kunnen de volgende maatregelen worden genomen:
 - a. algemene maatregelen, welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de bescherming van de openbare orde, de openbare zedelijkheid, de staatsveiligheid, de openbare veiligheid, de internationale rechtsorde, de gezondheid en het leven van personen, dieren of planten, het milieu, het nationaal artistiek (historisch en archeologisch) bezit en industriële en commerciële eigendom;
 - b. bijzondere maatregelen, welke voortvloeien uit sanitaire of fytosanitaire regelingen, technische voorschriften voor goederen en internationale standaarden, antidumpingsregelingen en vrijwaringsregelingen.

3. Bij staatsbesluit wordt, ter uitvoering van het in lid 1 onder 1 van dit artikel bepaalde, een negatieve lijst vastgesteld waarbij voor de invoer en de uitvoer van goederen het volgende geldt:
 - a. goederen waarvan de invoer en uitvoer verboden is;
 - b. goederen waarvan de invoer en uitvoer verbonden is aan een vergunning;
 - c. goederen ten aanzien waarvan bij de in- en uitvoer een bijzondere behandeling geldt.

Sanitaire en fytosanitaire maatregelen
Artikel 4

1. Ter bescherming van de gezondheid en het leven van de mens, dier of plant kunnen bij of krachtens staatsbesluit op basis van wetenschappelijke principes, internationale standaarden, richtlijnen of aanbevelingen terzake, sanitaire of fytosanitaire maatregelen worden genomen onder meer voor de behandeling van dieren, planten of voedselproducten.
2. Bij of krachtens staatsbesluit kunnen regels worden gesteld ten aanzien van de in de internationale goederenhandel te bezigen sanitaire en fytosanitaire certificaten.

3. Bij of krachtens staatsbesluit zal een orgaan worden aangewezen dat met het verstrekken van sanitaire en fytosanitaire certificaten zal zijn belast; tevens zullen daarbij regels worden gesteld over de procedures van informatievoorziening, de tarieven voor inspectie en andere zaken die verband houden met het verlenen van sanitaire en fytosanitaire diensten op grond van dit artikel.

**Maatregelen op grond van technische voorschriften
voor goederen en internationale standaarden**

Artikel 5

1. Ter bescherming van de nationale veiligheid, de kwaliteit van goederen, de gezondheid en het leven van mens, dier of plant en het milieu kunnen op grond van technische voorschriften en internationale standaarden voor goederen als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b, maatregelen worden getroffen met betrekking tot de invoer en uitvoer van goederen.
2. Bij of krachtens staatsbesluit kunnen regels worden gesteld ten aanzien van de certificaten voor goederen in het internationaal handelsverkeer.
3. Bij of krachtens staatsbesluit kan het orgaan worden aangewezen dat met het verstrekken van certificaten zal zijn belast. Tevens kunnen daarbij regels worden gesteld over de procedures van informatievoorziening, de tarieven voor inspectie en andere zaken die verband houden met het verlenen van diensten op grond van dit artikel.

Anti-dumpingmaatregelen

Artikel 6

1. Ter bescherming van sectoren van de economie kunnen anti-dumpingmaatregelen als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b worden genomen tegen de invoer van een bepaald goed of bepaalde groepen van goederen, indien door de invoer ernstig nadeel wordt berokkend aan een bestaande bedrijfstak of het opstarten van een nieuwe bedrijfstak aanzienlijk wordt vertraagd.
2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde maatregelen worden voor bepaalde tijd ingevoerd en worden op zodanige wijze toegepast dat geleidelijke opheffing, naar rato van verbetering van de omstandigheden, plaats vindt.
3. De maatregelen vervallen na verloop van de in lid 2 van dit artikel bedoelde tijd van rechtswege, met dien verstande dat zij op een eerdere datum zullen worden opgeheven indien, gelet op de omstandigheden, toepassing van de maatregel niet langer gerechtvaardigd is.
4. Bij staatsbesluit kunnen voorschriften worden gegeven over de voorwaarden en de procedure voor het invoeren van anti-dumpingmaatregelen.

**Vrijwaringsmaatregelen
Artikel 7**

- 1 Ter bescherming van sectoren van de economie en daaraan gerelateerde industrieën kunnen vrijwaringsmaatregelen als bedoeld in artikel 3 lid 2 onder b worden genomen, indien wordt vastgesteld dat een bepaald goed in toenemende hoeveelheden wordt ingevoerd en op zodanige wijze dat daardoor ernstig nadeel wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan een binnenlandse industrie, die gelijksoortige of concurrerbare goederen produceert.
- 2 De in lid 1 bedoelde maatregelen worden voor bepaalde tijd ingevoerd en worden op zodanige wijze toegepast dat geleidelijke opheffing, naar rato van verbetering van de omstandigheden, plaats vindt.
- 3 De maatregelen vervallen na verloop van de in lid 2 van dit artikel bedoelde tijd van rechtswege, met dien verstande dat zij op een eerdere datum zullen worden opgeheven indien, gelet op de omstandigheden, toepassing van de maatregel niet langer gerechtvaardigd is.
- 4 Bij of krachtens staatsbesluit worden voorschriften gegeven over de voorwaarden en de procedure voor het invoeren van vrijwaringsmaatregelen.

**Negatieve lijst
Artikel 8**

1. In de Negatieve lijst genoemd in artikel 3 lid 3 zal met betrekking tot de in de categorieën a tot en met c genoemde goederen het volgende worden opgenomen:
 - a. het identificatienummer volgens de internationaal gehanteerde goederennomenclatuur;
 - b. een gedetailleerde omschrijving van het goed;
 - c. de grondslag van de maatregel;
 - d. de wettelijke grondslag van het verbod of de beperking, waarbij tevens melding wordt gemaakt van overeenkomsten met andere mogendheden en met volkenrechtelijke organisaties waar Suriname bij is aangesloten en die betrekking hebben op de handel in het betreffende goed.
 - e. in voorkomend geval, het orgaan of de instantie, belast met het verstrekken van het certificaat.
2. De voordracht tot het invoeren, wijzigen of opheffen van een maatregel geschiedt door de Minister en de Minister(s) die het mede aangaat(n).

3. De Minister kan, in het geval overwogen wordt tot het invoeren, wijzigen of opheffen van een maatregel, en een onmiddellijke voorziening vereist wordt, in overleg met de President bij beschikking overeenkomstig de in overweging zijnde maatregel, wijzigingen aanbrengen in de Negatieve lijst; bedoelde beschikking blijft van kracht, totdat een staatsbesluit, dat hetzelfde onderwerp betreft, in werking treedt; indien dit staatsbesluit niet binnen een termijn van vier maanden na de inwerkingtreding van de beschikking in werking treedt, vervalt de beschikking van rechtswege met ingang van de dag volgende op die waarop deze termijn afloopt.

Vergunningsaanvraag Artikel 9

1. Indien voor de invoer of uitvoer van een goed een vergunning vereist is, dient de vergunning voorafgaand aan de invoer respectievelijk uitvoer te zijn verkregen.
2. Aanvragen voor vergunningen op grond van deze wet worden ingediend bij de Dienst der Invoer Uitvoer en Deviezencontrole van het Ministerie van Handel en Industrie.
3. Vergunningen worden verleend door de Directeur.
4. Op vergunningaanvragen wordt beslist binnen een termijn van:

- maximaal 15 dagen na indiening van de vergunningsaanvraag, in geval de behandeling van de aanvraag volgens de Fifo (fcfs)-methode verloopt,
 - maximaal 30 dagen na indiening van de vergunningsaanvraag, in geval van een simultane behandeling.
5. Op de vergunningsaanvraag wordt deugdelijk gemotiveerd een besluit genomen en ter kennis van de aanvrager gebracht.
 6. Aan een vergunning kunnen voorwaarden worden verbonden.
 7. De Directeur kan een vergunning intrekken, indien de verkregen gegevens zodanig onjuist of onvolledig blijken, dat op de aanvraag een andere besluit zou zijn genomen, als tijdens de beoordeling daarvan de juiste omstandigheden volledig bekend waren; de intrekking wordt aan de aanvrager schriftelijk onder opgave van redenen medegedeeld.
 8. De Directeur kan de vergunningen behorende tot een door hem aangewezen groep, gezamenlijk intrekken, indien een gewichtige reden dit naar zijn oordeel noodzakelijk maakt; een krachtens dit lid vastgestelde beschikking wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname bekend- gemaakt.

**Bezwaar
Artikel 10**

1. Degene die rechtstreeks in zijn belang wordt getroffen door een krachtens deze wet genomen besluit dat geen algemeen verbindende regel bevat, kan daartegen schriftelijk bezwaar maken bij de Directeur.
2. Dit bezwaar wordt ingediend binnen één maand nadat het gewraakte besluit te zijner kennis is gebracht.
3. Op het bezwaar als bedoeld in lid 1 wordt beslist binnen één maand na de datum van indiening.
4. Indien de termijn, genoemd in lid 3 van dit artikel is verstreken, zonder dat hierop een besluit is genomen, staat voor belanghebbende beroep open bij de Minister.

**Beroep
Artikel 11**

1. Degene die zich niet kan verenigen met een te zijnen aanzien gegeven beslissing van de Directeur op een door hem ingediend bezwaarschrift of het niet nemen van een besluit, kan daartegen schriftelijk beroep instellen bij de Minister.
2. Het beroep wordt ingediend binnen één maand nadat het gewraakte besluit te zijner kennis is gebracht dan wel binnen één maand na het verstrijken van de in artikel 9 lid 4 en artikel 10 lid 3 bedoelde termijnen.

3. Op het beroep als bedoeld in lid 1 wordt beslist binnen één maand na de datum van indiening.
4. Het in lid 3 bedoelde besluit is met redenen omkleed en wordt onmiddellijk bij aangetekend schrijven ter kennis gebracht van de importeur of exporteur en de Directeur.
5. Indien de uitspraak strekt tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van het besluit waartegen in beroep was gekomen, voorziet de Directeur, voor zover nodig, opnieuw in de zaak met inachtneming van de beslissing van de Minister.
6. Van een beslissing van de Minister als bedoeld in de leden 3 en 4 van dit artikel staat voor belanghebbende beroep open bij de President.
De leden 1 tot en met 5 van dit artikel zijn voor wat betreft de procedure en termijnen van overeenkomstige toepassing.
7. Bij of krachtens staatsbesluit kunnen nadere regels worden gesteld over de vergunning procedure.

**Economische delicten
Artikel 12**

Overtreding van bij of krachtens deze wet gegeven voorschriften wordt beschouwd als een economisch delict ingevolge de Wet Economische Delicten (S.B. 1986 no. 2, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 42).

Overgangsbepalingen
Artikel 13

1. Vergunningen, ontheffingen of certificaten met de daaraan verbonden voorwaarden en verplichtingen verleend krachtens de In- en uitvoerregeling 1954 (G.B. 1954, no. 17, zoals laatstelijk gewijzigd bij G.B 1975 no. 64 geldende tekst S.B. 1981 no. 43) worden, voor zover zij hun gelding nog niet hebben verloren, geacht te zijn verleend op grond van deze wet.
2. Alle krachtens de In- en uitvoerregeling 1954 (G.B. 1954, no. 17, zoals laatstelijk gewijzigd bij G.B 1975 no. 64 geldende tekst S.B. 1981 no. 43) uitgegeven formulieren blijven geldig totdat zij vervallen.

Slotbepalingen
Artikel 14

Bij de inwerkingtreding van deze wet wordt de In- en Uitvoerregeling 1954 (G.B. 1954 no. 17, geldende tekst S.B. 1981 no. 43) ingetrokken.

Artikel 15

1. Deze wet kan worden aangehaald als: Wet Goederenverkeer.
2. Zij wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.

3. Zij treedt op een door de President te bepalen tijdstip in werking.
4. Met de uitvoering van deze wet is belast de Minister belast met de zorg voor de handel.

Gegeven te Paramaribo, de 8ste juli 2003,

R. R. VENETIAAN

Uitgegeven te Paramaribo, de 16e juli 2003
De Minister van Binnenlandse Zaken,

U. JOELLA – SEWNUNDUN

WET van 8 juli 2003, houdende nieuwe regelen betreffende het internationale goederenverkeer (Wet Goederenverkeer).

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. Algemene Toelichting

Deze ontwerpwet dient ter vervanging van de In- en Uitvoerregeling 1954 (G.B. 1954 no. 17, zoals laatstelijk gewijzigd bij G.B. 1975 no. 64, geldende tekst S.B. 1981 no.43) en de daarop berustende uitvoeringsregelingen.

1. De In- en Uitvoerregeling 1954

Het uitgangspunt van de in te trekken In- en uitvoerregeling 1954 was dat de mogelijkheid werd gecreëerd om bij staatsbesluit de invoer en uitvoer van bepaalde goederen of alle goederen te verbieden, te beperken of aan regelen te binden in het belang van de volkshuishouding, de veiligheid van de staat of de internationale rechtsorde, en in verband met internationale afspraken (artikel 2 In- en Uitvoerregeling 1954). Ter uitvoering van de In- en Uitvoerregeling 1954 werd op 4 september 1967 bij Landsbesluit (G.B. 1967 no. 67) goederen aangewezen ten aanzien waarvan de invoer was verboden, beperkt danwel aan regels gebonden. Teneinde de agrarische productie, de industrie en de handel te bevorderen heeft de regering besloten tot hervorming van de agrarische sector en het handelsbeleid over te gaan. Binnen het hervormingsplan van de regering - dat voor wat betreft het handelsbeleid gericht is op liberalisering van de invoer en uitvoer van goederen, met als hoofddoelstelling vereenvoudiging van het goederenverkeer - moesten diverse maatregelen worden getroffen, waaronder het formaliseren van een negatieve lijst van goederen

waarvan de import of export verboden is of aan voorafgaande goedkeuring is onderworpen. In dat kader is het Landsbesluit van 4 september 1967 (G.B. 1967, no. 67, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1998 no. 43) ingetrokken en op 1 september 1999 het Besluit Negatieve Lijst (S.B. 1999, no. 34, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2000 no. 59) in werking getreden, waarbij de volgende indeling van goederen is ingevoerd:

1. goederen ten aanzien waarvan de invoer en uitvoer verboden is, tenzij de Minister van Handel en Industrie, in overleg met de President, hiervoor ontheffing heeft verleend;
2. goederen die vrij kunnen worden ingevoerd en uitgevoerd, onder voorwaarde dat daarvoor vergunning is verleend;
3. goederen waarvoor bij de invoer en uitvoer specifieke handelingen nodig zijn.
4. goederen die vrij kunnen worden ingevoerd en uitgevoerd.

De In- en Uitvoerregeling 1954 biedt in theorie de mogelijkheid om bij staatsbesluit verboden en beperkingen in te voeren op de invoer en/of uitvoer van alle goederen, zonder daarvoor ook maar enige grond te hoeven aangeven. Het opnemen in de In- en uitvoerregeling 1954 van de 'volkshuishouding' als grond voor het kunnen invoeren van verboden en beperkingen voor de invoer en uitvoer van goederen, heeft het mogelijk gemaakt dat de Surinaamse overheid in het verleden op economische gronden een groot aantal beperkingen heeft kunnen invoeren ter bescherming van binnenlandse producenten tegen buitenlandse concurrentie. Deze beperkingen kunnen echter een kostenverhogend effect voor de consument en een beperkende invloed op de handel hebben.

In het geval dat voor de invoer en/of uitvoer van een bepaald goed een vergunning vereist is, missen importeurs en exporteurs onder de In- en uitvoerregeling 1954 het recht om beroep in te stellen tegen een afwijzende beschikking op een vergunningaanvraag. Het geldende vergunningenstelsel werd daarnaast als weinig transparant ervaren, hetgeen tot onzekerheden leidde voor importeurs en exporteurs.

Voorts kunnen volgens de In- en uitvoerregeling 1954 bij staatsbesluit voorschriften worden gegeven over te heffen consentgelden, welke volgens artikel 1 lid 13 van de Deviezenregeling 1947 (G.B. 1947, no. 136, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1984 no. 104) kunnen worden geheven door instellingen die door de Deviezencommissie zijn belast met bevoegdheden aangaande het deviezenverkeer. Tot 1 september 1999 was de Directeur van het Ministerie van Handel en Industrie of namens deze het Hoofd van de Dienst der Invoer, Uitvoer en Deviezencontrole van dit Ministerie door de Deviezencommissie gemachtigd om onder meer voor het aangaan van verbintenissen tot het verrichten van betalingen voor in te voeren goederen, namens de Deviezencommissie vergunning (E-82) te verlenen (artikel 19 Deviezenregeling 1947; Algemene Beschikking van No. 1). Bij Algemene Beschikking van 1 september 1999, no 207 heeft de Deviezencommissie deze machtiging ingetrokken en een algemene vergunning verleend voor onder meer het verrichten van betalingen voor in te voeren goederen. De bevoegdheid van het Ministerie van Handel en Industrie tot het heffen van consentgelden is daarmee komen weg te vallen.

Voorgaande beschouwing wijst uit dat de In- en uitvoerregeling 1954 importeurs en exporteurs niet voldoende waarborgen biedt en daarnaast niet in overeenstemming is met recente ontwikkelingen aangaande het goederenverkeer op nationaal en internationaal vlak. Zo is de In- en uitvoerregeling 1954 evenmin in overeenstemming met de basis handelsbeginselen die voortvloeien uit het op 15 april 1994 te Marrakesh tot stand gekomen 'Marrakesh Agreement Establishing the World Trade Organization (the WTO Agreement)', hierna: "WTO-Verdrag", het op 4 juli 1973 te Chaguaramas tot stand gekomen 'Treaty Establishing the Caribbean Community and Common Market' en het op 10 mei 2001 tot stand gekomen 'Treaty Establishing the Caribbean Community including the Caricom Single Market and Economy', hierna: "Caricom-Verdrag", het op 23 juni 2000 te Cotonou tot stand gekomen 'ACP-EU Partnership Agreement', hierna: "Cotonou-Overeenkomst" en de Draft-Free Trade Area of the America's Agreement, hierna: "Draft-FTAA-Verdrag".

2. Het WTO-Verdrag

Suriname is sedert 1978 lid van de GATT en heeft op 15 april 1994 de Slotakte van het Uruguay Ronde (Final Act Embodying the Results of the Uruguay Round of Multilateral Trade Negotiations) en het WTO-Verdrag ondertekend. Annex 1A bij het WTO-Verdrag bevat onder meer 13 multilaterale verdragen over de handel in goederen (GATT 1994, Agreement on Agriculture, Agreement on the application of Sanitary and Phytosanitary Measures, Agreement on Textiles and Clothing, Agreement on Technical Barriers to Trade, Agreement on Trade-Related Investment Measures, Agreements on the Implementation of Article VI en VII of the GATT 1994, Agreement on Preshipment Inspection, Agreement on Rules of Origine, Agreement on Import Licensing Procedures, Agreement on

Subsidies and Countervailing Measures, Agreement on Safeguards). De 13 multilaterale verdragen maken integraal deel uit van het WTO-Verdrag en zijn bindend voor alle WTO-lidstaten (artikel II WTO-Verdrag). Elke lidstaat dient zijn wetten, regelingen en administratieve procedures in overeenstemming te brengen met de verplichtingen voortvloeiende uit de aangehechte multilaterale overeenkomsten (artikel XVI lid 4 WTO-Verdrag).

Voorbehouden met betrekking tot de multilaterale overeenkomsten mogen alleen dan worden gemaakt, indien de betreffende multilaterale overeenkomst dit toelaat (artikel XVI lid 5 WTO-Verdrag). Als volwaardig lid van de WTO is Suriname gebonden aan alle 13 multilaterale verdragen.

Het bereiken van een grotere mate van handelsliberalisatie door tariefreducties en het afschaffen van andere handelsbarrières was één van de hoofddoelen van de Uruguay Ronde. WTO-lidstaten zijn verplicht hun handelswetgeving en handelsbeleid uit te voeren op basis van de volgende beginselen van het WTO-Verdrag:

- handel zonder discriminatie;
- voorspelbare en toenemende markttoegang;
- eerlijke concurrentie;
- het bevorderen van economische hervorming en ontwikkeling;
- transparant handelsbeleid;
- efficiënte geschillenbeslechting.

Teneinde na te gaan in hoeverre WTO-lidstaten zich houden aan hun verplichtingen voortvloeiende uit het WTO-verdrag, wordt het handelsbeleid van WTO-lidlanden beurtelings onder de loep genomen door middel van Trade Policy Reviews.

3. Het Caricom-Verdrag

Suriname is op 4 juli 1995 toegetreten tot de Caricom. Hoofddoelstelling van het handelsbeleid van de Caricom is het bewerkstelligen van een voortdurende groei van de internationale handel en de handel tussen de Caricom-lidlanden onderling, artikel 78 Caricom-Verdrag. Ter verwezenlijking van dit doel streeft de Caricom onder meer naar een volledige integratie van de nationale markten van alle lidstaten tot één gemeenschappelijke markt en economie, de Caricom Single Market and Economy (CSME).

Om op versnelde wijze economische integratie tussen de Caricom-lidstaten te realiseren, wordt bij de handel tussen de Caricom-lidstaten onderling het handelsliberalisatie regime gehanteerd. Bij de handel met derde landen wordt door middel van het 'Common External Tariff' (Gemeenschappelijk Buitentarif) een handelsbeschermings regime toegepast (artikel 82 Caricom-Verdrag).

Het handelsliberalisatie regime is gebaseerd op het invoeren en handhaven binnen de CSME van een regime van vrij verkeer van goederen (en diensten) (artikel 79 Caricom-Verdrag). Dit houdt onder meer het volgende in:

- Binnen de CSME zal sprake zijn van een vrije doorvoer van goederen, zonder onnodig oponthoud of beperkingen; goederen zullen slechts onderworpen zijn aan kosten voor transport, verzending en andere diensten die verstrekt zijn (artikel 86 Caricom-Verdrag);

Caricom-lidstaten zien erop toe dat aan alle andere Caricom-lidstaten met betrekking tot de doorvoer van goederen gelijke regelingen, formaliteiten en kosten zullen gelden en gelijke diensten zullen worden verleend (artikel 86 Caricom-Verdrag);

Maatregelen die verstorend kunnen werken op de concurrentie en het vrij verkeer van goederen en diensten of die anderszins voordelen die andere lidlanden onder het Caricom-Verdrag genieten te niet doen, moeten worden afgeschaft (artikel 79 Caricom-Verdrag).

Caricom-lidstaten zullen geen beperkingen invoeren of handhaven op de invoer en uitvoer van goederen uit respectievelijk naar landen van de Caricom, met uitzondering van beperkingen die volgens het Caricom-Verdrag zijn toegelaten (ernstige benadeling van binnenlandse producenten en dumping) (artikelen 78, 91, 92 en 150 Caricom-Verdrag).

- In het handelsverkeer met derde-landen zullen Caricom-lidstaten geen maatregelen invoeren of handhaven die voordeliger zijn voor derde-landen dan voor andere Caricom-lidstaten.

Het handelsliberalisatie regime zal moeten leiden tot:

- eliminatie van alle tarieven, quota en ander niet-tariffaire belemmeringen binnen de CSME;

- de ontwikkeling en harmonisatie van standaarden ten einde de beschikbaarheid van de verhandelde goederen te garanderen;
- geschikte regels van oorsprong om de handel tussen de lidstaten te reguleren.

5. De Cotonou-Overeenkomst

Suriname is sedert 1975 lid van de ACP-landen (landen in Afrika en het Caribisch gebied en de Pacific eilanden) en daarmee deelnemer aan de Lomé-overeenkomst tussen de Europese Unie (EU) en de ACP-landen. Sedert 23 juni 2000 is deze samenwerking voortgezet in de Cotonou-Overeenkomst.

De samenwerking tussen de EU en de ACP-landen omvat enerzijds financiële en technische samenwerking en anderzijds economische en commerciële samenwerking. De preferentiële tarieven die onder de Lomé-overeenkomst met betrekking tot de import in de EU ten gunste van ACP-landen zijn ingevoerd, gelden tot uiterlijk 31 december 2007 en zullen daarna worden vervangen door een stelsel van 'Economic Partnership Agreements'. Onder de Cotonou-Overeenkomst is de economische en commerciële samenwerking gericht op het bevorderen bij de ACP-landen van een internationaal handelsregime waarvan de condities in overeenstemming zijn met de bepalingen van het WTO-Verdrag (artikel 34 lid 4 Cotonou-Overeenkomst).

De Economic Partnership Agreements zullen dan ook in overeenstemming moeten zijn met de bepalingen van het WTO-Verdrag en gericht moeten zijn op het opheffen van handelsbarrières tussen enerzijds de EU en haar lidstaten en anderzijds de ACP-landen (artikelen 36 lid 1 en 37 lid 7 Cotonou-overeenkomst). Aan de zijde van de EU zal de liberalisatie gebaseerd zijn op het tot stand brengen en verbeteren van markttoegang voor de ACP-landen door middel van herziening van de regels van oorsprong (artikel 37 lid 7 Cotonou-overeenkomst).

6. Draft-FTAA-Verdrag

Suriname behoort tot de 34 landen die deelnemen aan de FTAA-onderhandelingen, welke moeten leiden tot de vestiging van een vrijhandelszône voor de Amerika's in 2005 (FTAA). Het doel van de FTAA is dat op progressieve wijze handels- en investeringsbarrières in de regio worden opgeheven. Leidraad bij deze onderhandelingen is dat het FTAA-Verdrag – dat uiterlijk in januari 2005 moet worden getekend - in overeenstemming dient te zijn met de bepalingen van het WTO-Verdrag.

7. De Wet Goederenverkeer

Tegen de achtergrond van de hiervoor aangegeven liberalisatiegedachte is het handelsbeleid van de Surinaamse overheid onder meer gericht op het bevorderen van een doorzichtig, stabiele en zo vrij mogelijk handels- en investeringsklimaat, waarbij handelsbarrières verder worden weggenomen. In dat kader worden bestaande wettelijke regelingen geëvalueerd en zo nodig gewijzigd, nieuwe wetten geïntroduceerd en aldus afspraken die Suriname heeft gemaakt inzake liberalisering van haar handelsbeleid geïmplementeerd.

De ontwerpwet Goederenverkeer beoogt een regeling in het leven te roepen voor het internationaal goederenverkeer, die een implementatie inhoudt van de belangrijkste verplichtingen die voortvloeien uit internationale verdragen waar Suriname zich bij heeft aangesloten. In deze ontwerpwet wordt uitgegaan van een positief stelsel, waarbij het goederenverkeer in beginsel vrij is. Het recht van de overheid om met betrekking tot het goederenverkeer met het buitenland verboden en beperkingen in te voeren is echter op verschillende gronden noodzakelijk en internationaal gerechtvaardigd. Met de Wet Goederenverkeer wordt het kader geschapen waarbinnen de overheid op gerechtvaardigde gronden verboden en beperkingen kan invoeren met betrekking tot de internationale handel in goederen. Zo wordt in het ontwerp voor wat betreft genoemde bevoegdheden van de overheid onderscheid gemaakt tussen algemene maatregelen die gebaseerd zijn op algemene gronden (zoals: bescherming van openbare orde, goede zeden, openbare veiligheid, het leven en de gezondheid van mensen, dieren en planten, het milieu, etc) en bijzondere maatregelen (zoals: sanitaire en fytosanitaire maatregelen, antidumpingmaatregelen, etc) die een bijzonder bescherming van een bepaald belang (volksgezondheid, kwaliteit, binnenlandse economie) tot doel hebben.

Het concept van de bijzondere maatregelen vindt zijn grondslag in internationale verdragen. Hoewel er ten aanzien van bijzondere maatregelen in de meeste gevallen nog geen wetten en regelingen in Suriname bestaan, is er toch voor gekozen om deze maatregelen in het ontwerp op te nemen, om de mogelijkheid te creëren op een later tijdstip uitwerking hieraan te geven.

Het systeem van het Besluit Negatieve Lijst (S.B. 1999, no. 34), waarbij weergave van goederen geregeld is volgens de indeling: verboden, vergunning gebonden, gereguleerde en vrije goederen, blijft gehandhaafd, zij het dat de 'Negatieve lijst' volgens het onderhavige wetsontwerp specifieke gegevens bevat, een en ander overeenkomstig uit het WTO-Verdrag voortvloeiende verplichtingen. In de Wet Goederenverkeer is voorts een liberaal vergunningstelsel opgenomen, met de mogelijkheid van bezwaar en beroep.

II. Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1 Definities

Voor de omschrijving van de diverse begrippen is waar mogelijk aansluiting gezocht bij nationaal en internationaal gebruikte definities:

- a. beperking: Artikel XI GATT 1947
- b. certificaat: draft-FTAA-Verdrag, Agreement on Technical Barriers to Trade, article 12 (Definitions);
- d. dumping: - Artikel 2 Agreement on implementation of article VI of the GATT 1994
- Artikel 126 Caricom-Verdrag;
- e. exporteur: definitie afgeleid van artikel 1 Plantenbeschermingswet 1965 (G.B. 1965 no. 102, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1986 no 116);

- f. goederen: - artikel 565 Surinaams Burgerlijk Wetboek;
- artikel 3 lid 11 Deviezenregeling 1947.
- g. importeur: artikel 1 Plantenbeschermingswet 1965 (G.B. 1965 no. 102, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1986 no 116).
- h. invoer: artikel 1 Plantenbeschermingswet 1965 (G.B. 1965 no. 102, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1986 no 116).
- i. maatregelen: Afgeleid van Artikel XI GATT 1947
- m. regels van oorsprong: Artikel 1 Agreement on Rules of Origin
- n. sanitaire en fytosanitaire maatregelen: Annex A van Agreement on the application of Sanitary and Phytosanitary Measures
- o. standaarden: - Annex A van Agreement on the application of Sanitary and Phytosanitary Measures
- Artikel 67 lid 6 sub b Caricom-Verdrag
- draft-FTAA-Verdrag, Chapter on Technical Barriers to Trade, article 12 (Definitions).

- p. technische voorschriften: - Annex 1 van Agreement on Technical Barriers to Trade;
- Artikel 67 lid 6 sub b Caricom-Verdrag;
- draft-FTAA-Verdrag, Chapter on Technical Barriers to Trade, article 12 (Definitions).
- q. uitvoer: Artikel 1 In- en uitvoerregeling 1954
- r. vergunning: Aanwijzingen voor de regelgevings techniek (S.B. 1992 no. 75).

Artikel 3

Vrij verkeer van goederen

Lid 1

Dit artikel bevat het in de algemene beschouwingen vermelde beginsel van het positief stelsel voor het goederenverkeer. Belemmeringen van het goederenverkeer door overheidsmaatregelen zijn in beginsel verboden.

Lid 2

De invoer of uitvoer van goederen mag echter wel worden beperkt of verboden ter bescherming van de belangen genoemd in dit lid. De belangen genoemd onder a vloeien grotendeels voort uit de Grondwet. Voor wat betreft de bescherming van de volgende belangen is een directe grondslag te vinden in de Grondwet: openbare orde, openbare zedelijkheid, de staatsveiligheid, de gezondheid van personen, het nationaal artistiek historisch en archeologisch bezit.

De volgende bepalingen uit de grondwet zijn in dit geval van belang: allen die zich in Suriname bevinden hebben gelijke aanspraak op bescherming van persoon en goederen (artikel 8 Grondwet); een ieder heeft recht op gezondheid (artikel 36 Grondwet); de uitoefening van de handel en industrie op een wijze die niet strijdig is met de nationale doelstellingen, het algemeen belang en met name de openbare orde, gezondheid, goede zeden en staatsveiligheid, dient wettelijk gewaarborgd te zijn (artikel 42 Grondwet); de Staat dient de culturele erfenis van Suriname te bewaren en te beschermen en het behoud daarvan te stimuleren (artikel 47 Grondwet).

Met het opnemen van de belangen 'milieu' en 'industriële en commerciële eigendom' wordt geanticipeerd op in te voeren wetgeving ter zake. Omdat condities of vergunningsvereisten voortvloeiende uit in te voeren wet- of regelgeving op het gebied van intellectuele eigendomsrechten, hoewel noodzakelijk, een ongunstige invloed op de handel zouden kunnen hebben, is ter zake hiervan een aparte grond op genomen (artikel 40 Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights).

De bescherming van 'het leven en de gezondheid van dieren en planten' is een belang dat de grondslag vormt van reeds bestaande bijzondere wetten en regelingen, zoals de Planten beschermingswet 1965 (G.B. 1965 no. 102, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1980 no. 116) en de Jachtwet 1954 (G.B. 1954 no. 25, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1994 no. 54).

Het WTO-verdrag en het Caricom-Verdrag bieden lidstaten de mogelijkheid om onder bepaalde omstandigheden en voorwaarden door middel van bijzondere maatregelen beperkingen of verboden in te voeren met betrekking tot de invoer en/of uitvoer van goederen. Deze maatregelen zijn in dit artikel onder lid 2 onder b opgenomen.

Artikel 4 **Sanitaire en fytosanitaire maatregelen**

Het merendeel van de wet- en regelgeving in Suriname die betrekking heeft op de volksgezondheid dateert van de jaren 50 en 60. Om te voorkomen dat producten van zeer lage kwaliteit Suriname worden ingevoerd en ter verhoging van de kwaliteit van binnenlandse producten, is het van eminent belang dat in Suriname in overeenstemming wordt gehandeld met het WTO-verdrag 'Agreement on the Application of Sanitary and Phytosanitary Measures' (SPS-Verdrag). Als lidland van de FAO en de World Health Organization, waar eveneens dergelijke normen worden gehanteerd, is Suriname niet onbekend met deze normen. Volgens artikel 2 van het SPS-Verdrag mogen lidstaten van de WTO sanitaire en fytosanitaire maatregelen treffen voor de behandeling van dieren, planten en voedselproducten ter bescherming van het leven en de gezondheid van mensen, dieren en planten. Het SPS-Verdrag schrijft niet voor welke beschermingsmaatregelen en voedselveiligheidsnormen moeten worden gehanteerd.

De sanitaire en fytosanitaire maatregelen kunnen betrekking hebben op inspectie, minimumeisen voor slachthuizen, huisvesting van gekweekte dieren, behandeling in quarantaine van ingevoerde dieren of planten uit risicogebieden, inclusief relevante vereisten die verband houden met het transport van dieren of planten of met het materiaal dat vereist is voor hun overleving gedurende het transport, eindproductcriteria, procedure en productie methoden, testen, certificering- en goedkeuringsmethoden, voorzieningen die verband houden met relevante methoden voor statistieken, het verkrijgen van monsters en "risk assessment", verpakking- en etiketteringvereisten, die direct verband houden met voedselveiligheid en voorwaarden voor het gebruik van pesticiden.

Gezien de aard van sanitaire en fytosanitaire maatregelen kan het handhaven van dergelijke maatregelen resulteren in een beperking van de handel. De naleving van het SPS-Verdrag betekent een beperking van het gebruik van ongerechtvaardigde sanitaire en fytosanitaire maatregelen met handelsbescherming als uiteindelijk doel.

Het soeverein recht dat elke staat toekomt om een sanitaire en fytosanitair systeem op te zetten, mag niet misbruikt worden ten behoeve van beschermingsdoeleinden en mag niet resulteren in onnodige barrières op de internationale handel. Dezelfde sanitaire (menselijke en dierlijke gezondheid) en fytosanitaire (gezondheid van planten) maatregelen, welke gelden voor geïmporteerde producten moeten aangewend worden voor de lokaal geproduceerde producten.

Teneinde de nationale sanitaire en fytosanitaire maatregelen op zo groot mogelijke schaal te harmoniseren worden lidstaten aangemoedigd om hun maatregelen op internationale standaarden, richtlijnen en bestaande aanbevelingen te richten (artikel 3 SPS-Verdrag). Verwacht wordt dat de lidstaten elkaar sanitaire en fytosanitaire maatregelen accepteren wanneer het exporterend land aantoonbaar aan het importerend land dat zijn maatregelen toereikend zijn voor de bescherming van de volksgezondheid in dat land. Ter bevordering van een transparant systeem dienen de nationale sanitaire en fytosanitaire maatregelen te worden aangemeld bij de WTO.

Dit zal Suriname de mogelijkheid bieden om kennis te nemen van de sanitaire en fytosanitaire maatregelen van andere WTO-lidlanden.

Het doel van het SPS-Verdrag is om de transparantie van de sanitaire en fytosanitaire maatregelen te vergroten. Staten moeten hun sanitaire en fytosanitaire maatregelen vaststellen op basis van een behoorlijke vaststelling van de betrokken risico's. Desgewenst kunnen staten bekendmaken welke factoren zij in overweging hebben genomen, van welke de vaststellingsprocedures gebruik is gemaakt en welk risicograad zij acceptabel achten. In de gevallen waarbij de lokale sanitaire en fytosanitaire vereisten verschillen met die welke aanbevolen worden door internationale standaarden, zullen wetenschappelijke gegevens aanwezig moeten zijn om de gegrondheid van het verschil te bewijzen.

Lidstaten van het SPS-Verdrag moeten ervoor instaan dat hun sanitaire en fytosanitaire maatregelen zijn aangepast aan sanitaire of fytosanitaire karakteristieken van het gebied van herkomst en bestemming van het product. Staten zijn verplicht andere staten op de hoogte te stellen van nieuwe of wijzigingen in sanitaire en fytosanitaire maatregelen die invloed hebben op de handel. Zij zijn tevens verplicht een kantoor op te zetten ("Enquiry Points"), waar men zich nader kan laten informeren over nieuwe of gewijzigde maatregelen.

Volgens de artikelen 13, 14 en 16 "Besluit Taakomschrijving Departementen 1991" (S.B. 1991, no. 58) zijn het Ministerie van Landbouw, Veeteelt en Visserij, het Ministerie van Volksgezondheid en het Ministerie van Handel en Industrie gelet op hun taakomschrijving verantwoordelijk voor het opzetten van sanitaire en fytosanitaire dienstverlening. Van belang is dat het noodzakelijke instrumentarium aanwezig is en de ministeries in staat worden gesteld om de nodige inspecties en analyses uit te voeren. Om die reden is het nodig dat voor het uitvoeren van inspecties commercieel aanvaardbare tarieven in rekening worden gebracht, opdat de sanitaire en fytosanitaire dienst financieel in eigen behoeften kan voorzien.

Artikel 5

Maatregelen op grond van technische voorschriften en internationale standaarden

Internationale standaarden en systemen waarbij wordt vastgesteld dat volgens bepaalde standaarden wordt gehandeld, kunnen een belangrijke bijdrage leveren tot het bevorderen van een efficiënte productie en de overdracht van technologie van ontwikkelde naar ontwikkelingslanden en het geleiden van de internationale handel vergemakkelijken. Om deze redenen moet tot het ontwikkelen van internationale standaarden en systemen waarbij wordt vastgesteld dat volgens bepaalde standaarden wordt gehandeld (CA-systemen), worden aangespoord.

Internationale standaarden en CA-systemen kunnen van land tot land verschillen, waardoor een ondernemer genoodzaakt kan zijn om zijn productieproces aan te passen aan de verschillende standaarden in de verschillende landen. Het kostenverhogend effect daargelaten, leiden niet noodzakelijke standaarden en technische voorschriften tot handelsbarrières. Het WTO-verdrag 'Agreement on Technical Barriers to Trade' (TBT-Verdrag) heeft als doel te voorkomen dat technische voorschriften, standaarden, inspectie en conformity assessment procedures handelsbarrières vormen. Het TBT-verdrag moedigt landen aan om waar nodig, internationale standaarden te hanteren.

Technische voorschriften en standaarden geven aan welke karakteristieken verbonden zijn aan een bepaald product of productieproces. Technische voorschriften zijn verplicht, standaarden niet. Technische voorschriften mogen niet meer beperkingen opleggen dan nodig is met het oog op het doel dat met het betreffende voorschrift wordt beoogd en de risico's verbonden aan niet naleving van de voorschriften.

De betrokken ministeries (het Ministerie van Handel en Industrie, het Ministerie van Landbouw Veeteelt en Visserij, het Ministerie van Volksgezondheid en het Ministerie van Arbeid, Technologische Ontwikkeling en Milieu) zullen beslissingen moeten nemen over het niveau van de standaarden waar Surinaamse goederen aan zullen moeten voldoen.

Internationale standaarden kunnen als minimum vereisten beschouwd worden en dienen als basis voor wetgeving over agrarische producten en voedingsmiddelen die vanwege het Ministerie van Landbouw Veeteelt en Visserij, het Ministerie van Volksgezondheid en het Ministerie van Arbeid, Technologische Ontwikkeling en Milieu kunnen worden uitgevaardigd.

Volgens artikel 2, lid 11 TBT-Verdrag zijn landen verplicht hun technische voorschriften te publiceren, dan wel deze zodanig ter beschikking te stellen dat belanghebbende partijen daarvan kennis kunnen nemen. Om standaarden te kunnen vaststellen en bekend te maken, moet een orgaan, Surinaams bureau voor standaarden, worden geïnstalleerd, zodat duidelijk is aan welke essentiële karakteristieken goederen moeten voldoen die in Suriname verhandeld worden.

Artikel 6

Antidumpingmaatregelen

Hoewel volgens de diverse WTO-verdragen, verschillende handelsbarrières dienen te worden afgeschaft, is het goed mogelijk dat andere officiële maatregelen worden gehanteerd ten einde binnenlandse producenten te beschermen tegen internationale concurrentie. Artikel VI General Agreement on Trade 1994 (GATT 1994) voorziet lidstaten van het recht om antidumpingmaatregelen te hanteren. Het verdrag 'Agreement on implementation of Article VI (Anti-Dumping)' (Anti-Dumping-Verdrag) geeft regels over de toepassing van Artikel VI GATT 1994.

Lidstaten van het Anti-Dumping-Verdrag zijn verplicht om voorafgaand aan het invoeren van anti-dumping maatregelen een onderzoek in te stellen. Het Anti-Dumping Verdrag geeft regels over de methode van het bepalen van dumping, welke criteria moeten worden gehanteerd bij het bepalen of de dumping schade veroorzaakt aan een binnenlandse industrie, de procedures die moeten worden gevolgd bij het onderzoek ter vaststelling van dumping en de invoering en de geldingstermijn van antidumpingmaatregelen. Antidumpingmaatregelen kunnen niet voor onbepaalde tijd worden ingevoerd.

Op dit moment bestaat er in Suriname geen anti-dumping wet- of regelgeving. Hoewel het Anti-Dumping-Verdrag het invoeren van nationale anti-dumping wet- of regelgeving niet verplicht stelt, is in elk geval het implementeren van de onderzoeksprocedure in de Surinaamse wet-, of regelgeving wel wenselijk aangezien het instellen van onderzoek verplicht is voor het kunnen instellen van anti-dumpingmaatregelen, wanneer de dumping door een WTO-lidstaat plaats vindt.

Artikel 7

Vrijwaringsmaatregelen

Artikel XIX GATT verleent lidstaten de bevoegdheid om vrijwaringsmaatregelen in te voeren om een binnenlandse industrie te beschermen tegen een onvoorziene toename van de invoer van goederen of bepaalde groepen van goederen, met als gevolg dat ernstig nadeel wordt toegebracht of dreigt te worden toegebracht aan een binnenlandse industrie.

Volgens het WTO-Verdrag 'Agreement on Safeguards' (Safeguard-Verdrag) dient een land, alvorens een vrijwaringsmaatregel in te stellen, door middel van een onderzoek vast te stellen dat goederen in zulke grote hoeveelheden worden ingevoerd en onder zulke voorwaarden dat ernstig nadeel wordt toegebracht of dreigt te worden toegebracht aan de binnenlandse industrie, waar gelijke of soortgelijke goederen worden geproduceerd (artikel 2 Safeguard-Verdrag). Het Safeguard-Verdrag stelt regels voor het onderzoek, waaronder publieke bekendmaking van verhoren en andere middelen waarbij belanghebbende partijen de gelegenheid krijgen om bewijs te leveren over onder meer in hoeverre een maatregel het algemeen belang dient (artikel 3 Safeguard-Verdrag). Het Safeguard-Verdrag stelt voorts de criteria aan de hand waarvan 'het ernstig nadeel' moet worden vastgesteld en met welke factoren rekening moet worden gehouden bij het vaststellen van het effect van de import (artikel 4 Safeguard-Verdrag).

De vrijwaringsmaatregel kan alleen worden toegepast voor zover dit noodzakelijk is om ernstig nadeel te voorkomen of te herstellen en aanpassingen te plegen (artikel 5 Safeguard-Verdrag).

In het geval van dringende omstandigheden kan een voorlopige vrijwaringsmaatregel worden ingevoerd op basis van een voorafgaande vaststelling dat ernstig nadeel is geleden. Een voorlopige maatregel kan slechts voor de periode van 200 dagen worden ingevoerd (artikel 6 Safeguard-Verdrag). Het verdrag geeft voorts termijnen aan voor vrijwaringsmaatregelen. In het algemeen geldt een geldigheidsduur van vier jaren, met de mogelijkheid van verlenging tot maximaal acht jaar. De bevoegde nationale autoriteiten zullen in dat geval de voortdurende noodzaak van de maatregel moeten hebben vastgesteld en er moet bewijs voor handen zijn dat de industrie weer herstelt.

Aangezien de WTO-bepalingen over het onderzoek aangaande deze maatregel niet zijn geïmplementeerd in het Surinaamse recht, voorziet dit artikel in de mogelijkheid om de procedure voor het te voeren onderzoek bij of krachtens Staatsbesluit te regelen, totdat wetgeving op dit gebied wordt ingevoerd.

Artikel 9-11 Vergunningenprocedure

Ondanks het feit dat importvergunningen zeer nuttig kunnen zijn voor bepaalde doeleinden, kan de gang van de internationale handel belemmerd worden bij het verkeerd aanwenden van importvergunningenprocedures. Derhalve moeten de importvergunningenprocedures geïmplementeerd worden in een transparant en voorspelbaar beleid dat de handel niet aan banden legt. Teneinde dit doel te bereiken zal binnen het vergunningenbeleid de uitvoering van de relevante maatregelen een taak moeten zijn die de administratie niet meer bezwaard dan noodzakelijk is.

Uit het WTO Verdrag met betrekking tot de importvergunningenprocedures volgt dat staten verplicht zijn voldoende informatie te publiceren ten behoeve van handelaren, zodat zij weten op basis waarvan vergunningen verstrekt worden. De informatie die gepubliceerd dient te worden betreft de regels en alle informatie over de procedures betreffende de toelating van aanvragen waaronder welke personen, rechtspersonen en instituten in aanmerking kunnen komen bij het instellen van zulke aanvragen, de wijze waarop de administratieve lichamen benaderd moeten worden, etc (artikelen 1 t/m 5 verdrag met betrekking tot de importvergunning procedure).

Staten die een maximum hanteren bij het uitgeven van bepaalde vergunningen zullen over moeten gaan tot de publicatie van het totaal aantal uitgegeven vergunningen verdeeld naar de kwantiteit en/of de waarde, de openings- en sluitingsdagtekening van de verschillende groepen van vergunningen en iedere wijziging hierop zodat de handelaren hiervan op de hoogte kunnen geraken. Indien de vergunningsaanvraag niet goedgekeurd is zal de afwijzing beargumenteerd moeten worden en de aanvrager heeft in dit geval het recht op beroep of herziening (Artikel 3 verdrag met betrekking tot de importvergunning procedure).

Met "simultane behandeling" in artikel 9 lid 4 wordt bedoeld op een situatie waarbij de behandeling van vergunningsaanvragen niet volgens de Fifo-methode ("first in first out") geschiedt.

Lid 8 van artikel 9 verleent de Directeur van het Ministerie van Handel en Industrie de bevoegdheid om bij één beschikking de vergunning van een groep vergunninghouders in te trekken. Intrekking van alle tot een bepaalde groep behorende vergunningen gezamenlijk moet mogelijk zijn indien een gewichtige reden, zoals het gevaar van dier- of plantenziekte, dit eist.

Artikel 12

Economische delicten

De Wet Goederenverkeer zal evenals de wet die zij vervangt – de In- en Uitvoerregeling 1954 – onder de Wet Economische Delicten vallen.

Paramaribo, 8 juli 2003,

R. R. VENETIAAN